

Angie Thomas

**Nic Blake
ja ihmeelliset**

Anansin kirja

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos

Nic Blake and the Remarkables: The Book of Anansi

Copyright © 2025 by Angela Thomas

All rights reserved.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Without limiting the exclusive rights of any author, contributor, or the publisher of this publication, any unauthorized use of this publication to train generative artificial intelligence (AI) technologies is expressly prohibited. HarperCollins also exercises their rights under Article 4(3) of the Digital Single Market Directive 2019/790 and expressly reserves this publication from the text and data mining exception.

harpercollins.com

Published by arrangement with Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-45615-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Omistettu Keishalle ja Xavierille:
Eläköt haaveenne ikuisesti näissä sanoissa.*

SISÄLLYS

1	LEMPIKIRJAILIJANI HALUAA MINUT HENGILTÄ . . .	9
2	KOTIARESTI, KUMMITUKSIA JA KAAOKSIA	19
3	SUURI SALAISUUS (JUONIPALJASTUS: SE OLEN MINÄ)	30
4	KUN VELJET HYÖKKÄÄVÄT	52
5	TÄTIEN VÄIJYTYS	62
6	YHTEISEN EDUN NIMISSÄ	76
7	PIIKKINÄ LIHASSA	92
8	EI KOVIN IHMEELLINEN EKA PÄIVÄ	106
9	ONNITTELUT, VOITIT KIRISTYKSEN	120
10	VEGAANISTA HÄRÄNHÄNTÄÄ MYSTEERIN KERA	137
11	PRISMAPODIPROBLEEMIA	151
12	MAMI WATAN MIELISUOSIO	164
13	KUN TOIVOMUKSET MENEVÄT VIKAAN	173
14	NÄTTI MERENNEITO ON VIHAINEN	184

15 KIEHTOVA, JÄNNITTÄVÄÄ JA TÄYSIN LAITONTA	196
16 MAAILMAN PARAS MUMMI, MAAILMAN PAHIMMAT LAPSEN LAPSET	208
17 SANKARI JOKA KAATUI ENSIMMÄISENÄ	223
18 OPERAATIO PUNAPUU	235
19 LADY THEMAN PARANTAVA PARATIISI	250
20 PARANTAJA, KUMMITUS JA HUIJAUS	265
21 TARINOITA, JOITA OLISI LIIAN VAARALLISTA KERTOAA	284
22 KUISKUKSIA JA VAROITUKSIA	295
23 OLEN KARKURI... TAAS	313
24 JÄTTIONGELMIA	326
25 VIVA LA VISTA	338
26 SE MITÄ TAPAHTUU LA VISTASSA...	352
27 SALAISET	367
28 MUUT MUINAISET SANAT	379
29 TUHOOJA ISKEE TAAS	392
30 HALLITSE TAI JOUDU HALLITUKSI	400
31 JP HEHKUU	413

YKSI

LEMPIKIRJAILIJANI HALUAA MINUT HENGILTÄ

Juoksen kadulla yöpuvussa, koska lempikirjailijani haluaa minut hengiltä.

No siis *entinen* lempikirjailijani. On vaikea pitää sellaisen tekijän kirjoista, jonka elämän tärkein tavoite on pyyhkiä minut pois maailmankartalta. Toisaalta ei kai pitäisi olla yllätys, että mies, joka traumatisoi nuoria kirjoissaan, haluaa tehdä sitä myös todellisuudessa.

Kirjailijat. Heihin ei voi luottaa.

”Tule takaisin sieltä, Nichole!” hän huutaa. Hän on nyt vajaan kadunvälin päässä minusta.

Lisään vauhtia. Uhurun teknologiakorttelin pilvenpiirtäjät kohoavat korkeuksiin ympärilläni, ja niiden leijuviene hologrammimainostaulujen valossa näen eteeni, kun käännyin öiselle sivukadulle. Kellon täytyy olla yli kaksitoista. Taivas on sysimusta, ja kaikkialla on karmivan hiljaista ja autiota. Teknologiakortteli on yleensä Uhurun vilkkain kaupunginosa, mutta en näe missään yhtään muodonmuuttajaa, vampyyria, rugarua tai keijua. Näen vain yhden ilmentäjän, joka sattuu ajamaan minua takaa.

Korvani ohi viheltää tulipallo. Se osuu jäteastiaan ja nielaisee sen liekkeihin. Tappajakirjailija murahtaa ja sanoo: ”Läheltä piti.”

Yritän kutsua tulta käsiini – olen käyttänyt tätä jujua ainakin kymmenen kertaa – mutta huomaan, etten pysty tekemään Lahjallani mitään. Aivot tuntuvat tyhjiltä ja keho puutuneelta, jos ei lasketa sitä, että mahanpohjaani vääntää. Ainoa vaihtoehtoni on juosta edelleen.

Vauhtia!

Ja väistö! Ehdin ajoissa. Tappajakirjailija sinkautti taas tulipallon, ja se hipaisi yömyssyni reunaa, puhkaisi silkkiin reiän ja käräytti hiuksiani. Nykäisen myssyn päästä, mutta en hidasta vauhtia. Minun on päästävä äidin luo – hän asuu kaupungissa, paljon lähempänä kuin isä –, mutta en tiedä, mihin suuntaan mennä. Kaikki talot ja korttelit näyttävät aivan samanlaisilta. Käännyin vasemmalle ja sitten oikealle, mutta päädyn jotenkin samaan paikkaan, jossa juuri olin. Jalkakäytävä on kuin juoksumatto, jossa pigon paikallani.

Kunnes käännyin taas kadunkulmasta kapealle, autiolle kujalle. Edessäni on pelkkää tiilimuuria.

”Aikasi on koittanut, Nichole Blake.”

Käännyin ympäri.

Tyran Porterin kasvoilla on vino hymy ja silmissä ilkeä pilke. Hänen kasvonsa ovat kaidemmat kuin viimeksi hänet nähdesäni, parta on tuuheampi, ja hiusten minikierteet näyttävät epäsiisteiltä. Hänen käsissään tulipallot leiskuvat samoissa väreissä kuin häntä ympäröivä kullankeltainen aura, toisin sanoen Hohde, josta muut ihmeelliset tietävät hänen olevan ilmentäjä. Aura on samanlainen kuin minulla.

On vaikea uskoa, että tämä mies oli aikoinaan minun lempikirjailijani... ja on minun kummisetäni. Hän oli vanhempieni paras ystävä. He kolme seikkailivat nuorina vaikka missä, ja van-

hempani auttoivat Tyrania taistelemaan pahuutta vastaan. Mutta nyt hän haluaa tappaa minut.

Hän astelee lähemmäksi. Minä puolestani peräännyn yhden askeleen, ja selkäni painautuu tiilimuuria vasten. Mahaa ei enää väännä vaan polttaa. Oma Hohteeni sykkii sydämen tahdissa ja kirkastuu hetki hetkeltä.

”Voima vahvistuu, Nichole”, Tyran sanoo. ”Kohta et enää pysty hallitsemaan sitä.”

Hohteeni kirkastuu yhä.

”Näytä heille, kuka olet, Manowari”, Tyran härnää. ”Näytä kaikille!”

Säpsähdän ja avaan silmäni.

En olekaan kujalla. Olen omassa sängyssäni isän asunnossa.

Tyran ei ole täällä.

Näin unta.

Mutta Hohteeni oikeasti sykkii kuin ihon alla olisi hehku-lamppuja.

Huoneessa kaikuu kova kuorsaus. Paras ystäväni JP nukkuu huoneen toisella puolella olevassa vuoteessa. Tai no, oikeastaan vain puolet hänestä on sängyssä. Toinen puoli retkottaa reunan yli, ja lattialla on lätäkkönä hänen suustaan valunut kuolaa. En muista, milloin olisin itse nukkunut noin sikeästi.

Ponkaisen sängystä. Unohdin, että hornanhurttu Cocoa mielellään nukkuu vieressäni, joten astun vahingossa sen hännälle. Cocoa haukahtaa, ja JP herää.

”Nic?” JP mumisee unenpöpperössä.

Ennen kuin hän ehtii nähdä minut, juoksen kylppäriin ja suljen oven.

Katson pimeässä kirkkaana hohtavia käsiäni. Näen itseni peilistä: silmänikin hohtavat.

”Badili vahvistuu, teidän armonne”, joku kuiskaa.

Minä hätkähdän. On vain yksi, joka puhuttelee minua noin.

Kimaltelevan sinisen liskon näköinen olento katselee minua ikkunalaudalta. Jos siristän silmiä, näen sen metallisarvet ja selkäpiikit ja sieraimista tuprahtelevat pienet savuhattarat.

Se ei ole lisko vaan pieni lohikäärme. Tarkemmin sanoen se on Msaidizi, muinainen ase, joka oli kadoksissa, kunnes JP, veljeni Alex ja minä löydettiin se muutama kuukausi sitten. Msaidizi on aikojen saatossa vaihtanut ulkonäköä, mutta kun minä sen löysin, se oli lohikäärme. En ole juuri nähnyt sitä sen jälkeen, kun palautin sen Ihmeellisten ponnistusten liitolle eli IPL:lle. Ainoastaan silloin kun...

No, kun Hohteeni temppuilee.

Edellisen kerran niin kävi viime viikolla. Olin kuten tänäkin yönä nähnyt unta, jossa Tyran ajoi minua takaa. Minut valtasi polttava tunne, ja Hohteeni roihahti. Herätessäni Msaidizi oli ilmestynyt huoneeseeni ja sanoi samat sanat kuin nytkin:

”Teidän pitää ottaa Badili hallintaan, tai se ottaa teidät hallintaan.”

”En edes ymmärrä, mistä sinä puhut”, minä kuiskaan kovaa. ”Mikä Badili on?”

Oveen koputetaan. ”Nic? Mikä hätänä?” JP huikkaa.

”Öö, ei mikään”, minä sanon olan yli. ”Kuukautisjuttu.”

”Aha”, hän sanoo, ja melkein kuulen, miten hän punastuu. ”Lykkyä pyttyyn, vai sopiiko sellaista toivottaa? Haenko sinulle suklaata? Äiti syö suklaata, kun hänellä on – mutta hei, sinähän tykkäät kinuskista. Voin hakea sitä –”

”JP – aijai!” minä huudahdan, kun kuumuus polttaa sisuskalujani.

”Nic?”

”Ei hätää”, minä sanon hammasta purren. ”Ihan totta. Voit mennä jatkamaan unia.”

”Okei”, hän sanoo. Kestää hetken ennen kuin hänen askeleensa etääntyvät ovelta.

”Teidän armonne täytyy nyt rauhoittua”, Msaidizi sanoo.

Tartun pesualltaan reunoihin. Sisälläni palava tuli tuntuu laantuvan jokaisella hengenvedolla, ja pian Hohteeni himmenee normaaliksi. En tiedä, mikä Badili on, mutta se vaikuttaa saavan voimaa minun tunteistani. Joo, hieno juttu, sillä nykyään minun tunteet ovat jatkuvasti kuohuksissa.

”Mikä Badili on?” minä kysyn uudestaan hyvin hiljaa.

”Muinainen voima, joka odottaa hetkeä, jolloin se pääsee purkautumaan.”

Tuo vastaus ei ollut mistään kotoisin. ”Miksi tätä tapahtuu minulle? Onko sillä jotain tekemistä... tuota... *sen* kanssa?”

”On.”

Niinpä tietenkin. Tuntuu että kaikki elämässä liittyy... *siihen*.

Msaidizi tottelee minua *sen* takia.

Kun olin vauva, isä otti minut ja pakeni *sen* takia.

Hän ja minä asuttiin kymmenen vuotta salaa tavisten maailmassa *sen* takia.

En tiennyt *sen* takia, että minulla on äiti ja kaksosveli.

Sen takia en edes tiennyt, että oikea etunimeni on Alexis eikä Nichole.

Ja nyt Tyran Porter haluaa tappaa minut – arvasit oikein – *sen* takia.

Se tarkoittaa ennustusta, joka kerrottiin satoja vuosia sitten. *Sen* mukaan joku ilmentäjä aikanaan tuhoaa ihmeellisten maailman. Tuo henkilö tunnetaan nimellä Manowari. Ja toisen ennustuksen mukaan, jonka vanhempani saivat ollessani pieni, *minä* olen Manowari eli tuhoaja.

”No mitä tekemistä mainitsemallasi Badililla on *sen* kanssa?” minä kysyn.

”Se on voima, joka osoittaa, kuka ennustettu henkilö on”, Msaidizi vastaa. ”Siksi Roho luuli olevansa se, joka ennustuksessa on mainittu.”

Nimi saa minut kavahtamaan. *Roho*. Paha ilmentäjä, jota vanhempieni ollessa minun ikäisiä luultiin Manowariksi. Hän yritti tuhota ihmeellisten maailman. Ja melkein onnistuikin, mutta minun pappa esti hänen aikeensa. Juttu on kuitenkin niin, että Tyran puolestaan luuli olevansa Valittu, joka ennustuksen mukaan pysäyttää Manowarin. Mutta Tyran ei onnistunut, ja nyt kuultuaan, että minä saattaisin olla Manowari, hän ajattelee saaneensa toisen tilaisuuden tehdä sen, mitä hänen on tarkoitettu tekevän. Siksi hän haluaa tappaa minut.

Mutta minä en piittaa siitä, mitä ennustuksessa sanotaan, tai mikä tämä sisälläni oleva tunne Msaidizin mielestä on. Minä olen aivan toista maata kuin Roho.

”Meinaatko, että myös Roholla oli tämä... jokin?”

”Kyllä, teidän armonne. Sen tehtävä on auttaa teitä toteuttamaan kohtalonne. Auttaa teitä kuten minä.”

”Mutta minä en halua sellaista kohtaloa!” puuskahdan ja kumarrun kaksin kerroin, kun uusi roihahdus humahtaa lävitsemi. Henkäisen syvään. ”Eikö joku muu voi tehdä sen?”

”Teidän armonne, ennustukset eivät toimi sillä tavalla.”

”No millä tavalla ne sitten toimivat?”

”Minulla ei ole kaikkia vastauksia”, Msaidizi sanoo ja siirtyy pois ikkunasta siipiä pikkuisen värisyttämällä. ”Minun tehtäväni on pelkästään auttaa teitä hädän hetkillä. Ja nyt minun onkin poistuttava.”

Puf! Se katoaa, ja olen taas yksin. Hohteeni on palautunut normaalksi, mutta oloni ei taatusti ole normaali.

Henkäisen vielä kerran syvään ja avaan kylppäri oven.

Kaikki huoneeni valot palavat. Kaksosveljeni Alex istuu sängylläni pyjama päällä. JP istuu omalla sängyllään ja rapsuttaa

Cocoon nystyjä, joista sille ennen pitkää kasvaa sarvet. Heti kun hornanhurttu näkee minut, se loikkii luokseni hyppimään ympärilläni. Cocoa on vielä pentu, mutta se on melkein täysikasvuisen tanskandogin kokoinen – punasilmäisen tanskandogin, jonka ruskea karva sojottaa pystyssä. Ja voi itku, se kasvaa edelleen.

Otan velhon näköisen purulelun ja heitän sen huoneen perälle. Cocoa inhoaa velhoja (pitkä tarina). Se ampailee lelun perään näyttämään, kuka kääntää.

”Näitkö taas pahaa unta?” Alex kysyy.

Minä nyökkään. Olen tuntenut veljeni vasta lyhyen aikaa, mutta olen nopeasti huomannut, että kaksosten intuitio on todellista. Aina nähtyäni unta Tyranista Alex jotenkin vain tietää siitä.

JP näprää jotain sormillaan. Hänen ruskea ihonsa on hivenen tummunut hänen oltuaan kotona Mississippin kesäauringossa, ja nenällä on uusia pisamia. Hän on antanut tukkansa kasvaa kuin haluaisi afron. Sanoin hänelle, että tukka näyttää söpöltä, mutta hän häkeltyi ja silloin minäkin häkellyin. En enää ikinä sano hänelle mitään sellaista.

Hän näyttää nytkin häkeltyneeltä, joskin eri syystä. ”Näin mitä sinun Hohteellesi tapahtui.”

Käännän katseeni. JP on ei-ihmeellinen – toisin sanoen hänellä ei ole Lahjaa kuten meillä ilmentäjillä eikä minkäänlaisia ihmeellisten kykyjä – mutta näkijänä hän on erikoistapaus. Hän näkee ihmeellisten asioita, siis maailmasta sellaisia puolia, joista useimmilla taviksilla ei ole hajuakaan.

”Se oli... kirkkaampi”, hän jatkaa. ”Ihan kuin olisi sykkinyt.”

Alexin silmät pyörivät holografilasien takana. ”Taasko?”

Minä nyökkään.

”Onko se normaalia?” JP kysyy. ”Tapahtuuko sitä, kun sinulla on... kuukautiset?”

Alexin ilme vääristyy. ”Mitä?”

”Kunpa tapahtuisikin”, minä mumisen istuutuessani Alexin viereen. ”Ilmeisesti tämä liittyy jotenkin... siihen.”

Vanhempieni ja isovanhempieni lisäksi JP ja Alex ovat ainoat, jotka tietävät *siitä*. Ai niin ja Tyran. Ei unohdeta häntä.

”Minä inhoan tätä”, mumisen. Inhoan ennustusta. Minä vihaan jo pelkkää sanaa *ennustus* melkein yhtä kovasti kuin sanaa *Manowari*. Saan kylmiä väreitä jo siitä, jos kuulen jommankumman.

Alex ja JP vilkaisevat toisiaan huolestuneesti, kun luulevat, etten huomaa. Cocoa tekee olonsa mukavaksi minun sylissäni – on kuin reisilleni olisi pudotettu säkillinen tiiliä. Painan kasvoni koiran turkkiin. Se haisee maissisipseiltä, mutta minua ei haittaa. Se lohduttaa.

”Kuule Nic”, JP sanoo. ”Minun isä uskoo, että vapaa tahto on Jumalan meille antama oikeus. Että me itse päätetään, mitä me tehdään, eikä kukaan muu.” Hän hymyilee minulle, ja sitten hänen ilmeensä muuttuu. ”Se ei tietenkään ole aina hyvä asia. Vaikka kun minun Shawn-serkku pyysi tatuoimaan kasvoihinsa kakkaemojin. Se oli epäviisas päätös, mutta osoitus vapaasta tahdosta.”

Räpäytän silmiäni. ”Siis mitä?”

”Mikä on emoji?” Alex kysyy. Hän on asunut koko ikänsä ihmeellisten maailmassa, joten tavisten tietotekniikka on hänelle vierasta.

Olen aivan liian uninen selittämään. ”Mitä ajat takaa, JP?”

”Ajan takaa tätä: Miksi ennustus määrää, mitä sinä teet? Etkö sinä saa itse päättää?”

Katson huoneeni ikkunasta. Olen asunut monilla paikkakunnilla, nähnyt paljon yötaivaita, mutta tähdet loistavat kirkkaimmin Uhurussa. Puutarhakaupunginosan kukkulat kohoavat satoja vuosia vanhan sukutilan peltojen takana. Taivaalla lentää salamalintuparvi. Sähkö ritisee niiden siivissä. Vielä kauempana

autot lentelevät ilmateiksi kutsutuissa valotunneleissa, kun aamuruuhka alkaa.

Minusta tuntuu edelleen huisilta, että esivanhempani rakensivat kaiken tämän jouduttuaan kokemaan kovia. He olivat ensimmäiset, jotka muistivat Lahjan. Monia aiempien sukupolvien ihmisiä vietiin väkisin pois kotiseudultaan, saatiin kirouksella unohtamaan, keitä he olivat, ja pakotettiin orjuuteen. Mutta siitä huolimatta ne, jotka muistivat, eivät pelkästään jääneet eloon. He rakensivat kokonaisen maailman, jossa kaikki ihmeelliset saavat elää vapaina.

Tämän maailman Roho yritti tuhota. Ja ehkä tuolla jossain on joku, joka haluaa yrittää samaa uudestaan.

Mutta en minä.

Huokaisen. ”JP, olet oikeassa.”

”Tiedän sen.” Hän haukottelee. ”Tiedän että olen.”

Hänen silmänsä ovat hädin tuskin auki, ja minua nolottaa, että herätin hänet ja Alexin. ”Hei, menkää nukkumaan”, minä sanon. ”Kyllä minä pärjään.”

”Oletko varma?” Alex kysyy. ”Voin valvoa ja –”

”Ei tarvitse.”

Hän tietää, että valehtelen – kaksosten intuitio jälleen kerran –, mutta hetken kuluttua hän nousee ja palaa omaan huoneeseensa.

”Valot, sammukaa”, minä sanon, ja valot tottelevat.

JP käy pitkäkseen ja vetää peiton leukaan asti. Cocoa ottaa hänestä mallia. Se nousee sylistäni ja käpertyy sängyn jalkopäähän, kun ujuttaudun itsekin vällyjen alle. Ennen pitkää Cocoa ja JP kuorsaavat kilpaa.

Mutta minä makaan valveilla ja tuijotan käsiäni.

Unohda se, että ennustus on satoja vuosia vanha, minä kehoitan itseäni. Unohda, että kaikki näyttävät uskovan sen toteutumiseen. Unohda, mitä Tyran Porter väittää.

Minä en taatusti rupea tuhoamaan ihmeellisten maailmaa,
niin yksinkertaista se on.

Luulen niin.

Toivon niin.

KAKSI

KOTIARESTI, KUMMITUKSIA JA KAAOKSIA

Kun iskä ja minä elettiin maanpaossa, hän oli aika surkea ruoanlaittaja. Mutta nyt kun hänet on määrätty kotiarestiin, hän on keksinyt uusia tapoja polttaa ruokia pohjaan.

Savu kieppuu eteisessä ja osuu minun, Alexin ja JP:n sie-raimiin, kun me mennään alakertaan. Oikeastaan pitäisi kai sanoa, että kun me *laskeudutaan portaikkoa*. Se kuvaa paremmin Blaken kartanon kaltaista hienoa lukaalia, jossa on kattokruunuja, vahattuja lattioita ja kalliin näköisiä mattoja. En ole vielä kukaan tottunut ajatukseen, että iskä asui lapsena täällä.

Me löydetään hänet keittiöstä puutarhuri Lincolnin seurasta. Lincoln on laiha, vanha musta mies, jolla on parrassa valkoista ja jolta puuttuu yksi kulmahammas. Sen huomaa väkisinikin, koska hän hymyilee jatkuvasti. Mutta kun tapasin hänet ekan kerran, en huomannut heti hampaan puuttumista, vaan sen, ettei hänellä ollut Hohdetta.

Puutarhuri Lincoln nimittäin *oli* joskus ilmentäjä, mutta ihmeellisten hallintoelin IPL eli Ihmeellisten ponnistusten liitto

otti häneltä Lahjan pois. Se oli rangaistus jostain hänen kauan sitten tekemästään rikoksesta. En tiedä, mitä hän teki, mutta ei varmasti mitään aivan kamalaa, sillä häneltä ei sentään otettu pois muistia. Se on pahin mahdollinen rangaistus – se kun IPL riistää ihmiseltä sekä Lahjan että muistot ja sitten karkottaa hänet elämään ei-ihmeellisenä, eikä hän muista mitään siitä, että hän on joskus ollut ihmeellinen. Mutta Lincoln muistaa kaiken. Hän tarinoi Alexille ja minulle usein lapsuudestaan. Hän ja pappa varttuivat yhdessä, ja kun Lincolnilta otettiin Lahja pois, pappa antoi hänelle työpaikan täältä Blaken sukutilalta.

Isä puolestaan sai rangaistukseksi viiden vuoden kotiarestin, ja lisäksi hänet määrättiin suorittamaan yhdyskuntapalvelua. Hän ei saa käyttää Lahjaansa, mutta parempi niin kuin että Lahja olisi otettu häneltä kokonaan pois. Hän taisi selvitä vähällä ottaen huomioon, mitä IPL tekee muille rikollisille.

Meidän astuessa keittiöön isä ottaa uunista pellin, jolla on savuavia muffineita. Hän huitoo savua pois. Keittiötasolla on pieni ihmistä kuvastava hologrammi. Isä on kai kuunnellut prisma-podia, joka on eräänlainen ihmeellisten versio podcastista.

Jähmetyksen ovensuuhun kuullessani puhujan äänen.

”Ja siksi en voi olla hämmästelemättä, miksemme kyseenalaista kaikkea, mitä presidentti DuForte ja IPL meille kertovat”, hologrammi sanoo. ”Hän valehtelivat Msaidizin katoamisesta. Mistä muista asioista he saattavat valehdella?”

”Tyran”, minä sanon hiljaa.

Silloin isä nostaa päätään, ja minut nähdessään hän tarttuu nopeasti vieressään tiskillä olevaan kaukosäätimeen ja sohaisee sitä. Hologrammi häviää. ”Huomenta, Nic Nac”, hän tervehtii. ”Huomenta, A-Man, huomenta JP”

Cocoa murisee.

”Anteeksi, hyvää huomenta sinullekin, Cocoa”, hän lisää.

Hivuttaudun keittiöön ja nyökkään prismaan päin. ”Mitä hän nyt paasaa?”

”Älä siitä välitä.” Isä antaa minulle suukon otsalle ja sitten myös Alexin päälle. Alex hymyilee hänelle vaivautuneesti. Vaikka me ollaan kaksoset, Alex on oikeastaan isän kaksonen, niin kovasti hän isää muistuttaa. Sama ruskea iho, samat ruskeat silmät ja hymykuopat. Ainoa ero on, että Alex on kiharapää ja isällä taas on rastatukka ja tatuointeja. Tänäpäin isä on suojautunut essulla, joka on täsmälleen samaa väriä kuin hänen nojokäsineensä, hopeanväriset ihmetekniikalla valmistetut hanskat. IPL on määrännyt häntä pitämään niitä, jotta hän ei pysty käyttämään Lahjaa.

”Tarkoitus oli paistaa teille mustikkamuffineita, mutta niistä ei tullut mitään”, isä sanoo silmäillen muffineita kuin syy olisi niissä. ”Miten olisi murot?”

”Jos tarjolla on muutakin kuin lehmänmaitoa”, JP sanoo. ”Laktoosi-intoleranssini on ollut viime aikoina aika paha.”

Lincoln nauraa höröttää. ”Kuulostat ihan minulta, nuorimies.”

”Löytyy meiltä kauramaitoa”, isä sanoo ottaessaan jo muropakkauksia kaapista.

Istuudun ja katson taas keittiötasolla olevaa prismapodia. Tyran Porteria ei ole nähty moneen kuukauteen – hän on pakoillut IPL:ää siitä lähtien, kun kävi minun kimppuun – mutta se ei ole estänyt häntä soittamasta suutaan. Muutama viikko sitten hän aloitti prismapodin, ja hänellä on ollut kovasti sanottavaa.

Ensin pelkäsin hänen paljastavan minun salaisuuteni, mutta niin ei ole käynyt. Isä ja äiti uskovat, ettei hän edes yritä. He väittävät Tyranin tietävän, että sellainen temppu saisi ihmiset pitämään häntä entistä kahelimpana.

Mitenhän on?

Isä kuitenkin sanoi, että hänen prismapodistaan tulee pelkkiä hurjia salaliittoteorioita, joita varmaan juuri kukaan ei viitsi

kuunnella, ja etten saisi haaskata sekuntiakaan elämästäni murehtimalla sitä. Niin siis olen yrittänyt tehdä.

Ainakin hereillä ollessani. Mutta unissani? Aivan eri juttu.

Puutarhuri Lincoln antaa Cocoalle makupalan. Koira nielaisee sen kerralla. Sitten se istuu ja huiskii häntäänsä kuin odottaisi lisää. Lincoln hekottaa ja antaa toisen. Hän oikeasti tykkää Cocoasta. ”Calvin, lähden tästä töihin pullopuutarhaan. Hihkaise jos tarvitset minua.”

”Selvä, Lincoln”, isä sanoo palatessaan keittiön pöytään Alexin, JP:n ja minun luo. ”No niin. Löytyy Pultinpaloja, Keijuhiutaleita, Mojo-vaahtokarkkeja ja Yksisarvismuroja. Valitkaa vapaasti.”

Tyranin äänen kuuleminen pilasi ruokahaluni, mutta JP ei ole moksiskaan. Hän kaataa syvälle lautaselle maitoa ja karistaa päälle Yksisarvismuroja. Mitä järkeä on kaataa maito ensin? Paras ystäväni on ilmiselvä hirviö.

”Kiitos että kutsuitte minut kylään, herra Blake”, JP sanoo. ”Olen viihtynyt oikein hyvin kartanossanne.”

JP on ollut Uhurussa maanantaista asti. Yleensä tänne ei pääsetä taviksia, mutta koska hän on näkijä ja auttoi minua ja Alexia etsimään Msaidizia, hän on poikkeustapaus. IPL vaati JP:tä allekirjoittamaan vaitiololupauksen, joka on sinetöity Lahjalla. Jos hän rikkoisi lupausta, hän saattaisi saada jättimäisiä finnejä loppuiäkseen. Tai jotain pahempaa. Koska oli iskän viikko ottaa Alex ja minut luokseen, JP on ollut täällä meidän kanssa melkein koko ajan. Äiti tulee myöhemmin hakemaan meidät takaisin asunnolleen, jotta me voidaan viettää lauantai siellä ennen kuin JP lähtee huomenna kotiin.

”Eipä kestä kiittää, pikkumies”, isä sanoo JP:lle. ”Onko kiva taas palata kotiin?”

”Kaipa”, JP vastaa. ”Toisaalta olen iloinen siitä, että kesätyöni Willie-sedän hautaustoimistossa on päättynyt. Voisin kertoa siitä

paikasta aikamoisia kummitustarinoita. Toisaalta ensimmäinen koulupäivä lähestyy kovaa vauhtia, ja seitsemäs luokka on iso juttu. Mutta ei varmaan yhtä iso juttu kuin ilmentäjien koulussa.”

”Älä kiitos muistuta”, minä sanon. Aloitan ilmentäjien koulussa kahden viikon päästä. Ei ole kovinkaan kauan siitä, kun haaveilin päivästä, jolloin viimein saisin opetella Lahjani käyttöä. Mutta koska olen koko ikäni saanut kotiopetusta, koulu paitsi innostaa myös pelottaa minua.

”Hyvin se menee”, isä sanoo miljoonannen kerran.

”Paitsi jos reputat ilmentäjien kokeessa”, Alex sanoo. ”Silloin mikään ei mene hyvin.”

Isä huokaisee. ”A-Man.”

”Se on totta.”

Ennen kuin voin aloittaa ilmentäjien koulussa, minun on suoritettava ilmentäjäkoe, jossa selviää, kelpaanko sinne. Samalla selviää myös, mihin viidestä oppiyhteisöstä minut sijoitetaan. Alexin mukaan se hetki on yksi ilmentäjän elämän tärkeimmistä. Minusta se on elämäni hermoja raastavin hetki.

”Kuten sanoin, hyvin se menee”, isä toistaa.

”Ja jos ei mene, tervetuloa meidän vanhaan kunnon Baileyn yläkouluun”, JP sanoo väliin. ”Siellä ei opeteta Lahjan käyttöä, ja kouluruokakin on kyseenalaista, mutta ainakin saat muissa aineissa hyvää opetusta Jacksonin julkisen koululaitoksen ansiosta.”

”Mitä Jacksoniin muuten kuuluu?” isä kysyy. ”Tapahtuuko siellä mitään kiinnostavaa?”

”Siellä on vesipula, jota en sanoisi aivan kiinnostavaksi”, JP vastaa. ”Ai niin! Ms. Lena valitsi Juniorin kapakan vegaanikokiksi. Hän kertoi, että monet vampyyrit ovat ryhtyneet kasvissyöjiksi, kuka olisi arvannut.”

Junior ja Ms. Lena ovat ihmeellisiä ja asuvat Jacksonissa. Junior on osin muodonmuuttaja, osin rugaru *ja* osin ilmentäjä.

Ms. Lena on oraakkeli, toisin sanoen näkee välähdyksiä tulevaisuudesta. Molemmat ovat pakolaisia, mikä tarkoittaa, että heidät on joko karkotettu IPL:n kaupungeista tai he ovat vapaaehtoisesti muuttaneet niistä pois. Iskä ja minä tavattiin paljon maanpakoon lähteneitä silloin kun me piileskeltiin. Ms. Lenan kapakan pakolaiset tulivat meille tutuksi.

”Pitääkö Junior hyvää huolta talostani?” isä kysyy.

”Noo...” JP keikuttaa kättään tarkoittaen, että sen jutun kanssa on vähän niin ja näin. ”Siellä on alkanut haista, mutta vanhempani eivät tiedä, miten ottaa asia puheeksi Juniorin kanssa. Kukaan seurakuntalainen ei ota isän saarnoja yhtä innokkaasti vastaan kuin Junior. Hän on myös liittynyt kirkkokuoroon. Paras tenori, joka äidillä on ollut kuorossa vuosiin. Äiti ei varmasti ota sitä riskiä, että menettäisi niin hyvän laulajan. Kaiken kaikkiaan Junior on aika mainio naapuri.”

”Mukava kuulla”, isä sanoo, mutta hänen hymynsä ei ulotu silmiin asti. Hänellä on viime aikoina ollut paljon tuollaisia hymyjä, esimerkiksi kun Alexin ja minun täytyy palata takaisin äidin luo. Isän valtaa silloin voimakas alakulo. Hän yrittää peitellä sitä, mutta hänen silmänsä kertovat sen, mitä hän itse ei suostu sanomaan.

Minäkin aistin sen. Meinaan joo, isä ei olisi saanut siepata minua, mutta hän teki sen, koska yritti suojella minua. Hän pelkäsi, mitä IPL tekisi, jos saisi tietää *siitä*. Minusta häntä ei saisi rangaista tällä tavoin siitä, että hän teki sen mitä kuka tahansa isä tekisi siinä tilanteessa.

Isä taitaa huomata, miten minä häntä katson, sillä hän muuttuu yhtäkkiä superreippaaksi. ”Arvatkaas mitä? Sain yhdyskuntapalvelussa uuden tehtävän. Pääsen muutamaksi viikoksi teknologiakortteliin korjaamaan siivoojarobotteja.”

”Makeeta!” JP sanoo.

”Paljon parempi homma kuin viimeviikkoinen”, Alex sanoo.

Isä naurahtaa. ”Älä muuta sano. En halua enää ikinä siivota eläintarhan häkkejä. Saatan nyt päästä töihin äitinne asunnon lähelle. Siinä tapauksessa voin silloin tällöin tavata teitä.”

”Joo!” minä sanon yrittäen kuulostaa innostuneelta.

”Niin”, isä sanoo hiljaa ja katsoo murolautastaan. ”Jotain mitä odottaa.”

Tuo on apeaakin apeampaa.

Tohtoripappa astuu keittiöön ongenvapa olalla. Hän on pitkä ja solakka. Harmaaraitainen tukka on suurimmalta osin piilossa lippalakin alla. Hän nappaa keittiötasolta banaanin.

”Lähden kalaan. Nähdään myöhemmin.”

Hän katoaa saman tien. Pappaa väitetään supervahvaksi ilmentäjäksi – kukistihan hän sentään Rohon –, mutta minun nähdäkseni hän on ennen kaikkea taitava katoamaan. Koska hän ei ole ikinä kotona.

Me syödään kaikessa hiljaisuudessa, kunnes kuullaan eteisen oven avautuvan, ja hetken päästä äiti astuu keittiöön. ”Huomenta!” hän tervehtii.

Isä nousee. Ensin näyttää siltä kuin he aikoisivat halata, mutta sitten he empivät ja päättävät kätellä. Sekin tuntuu oudolta, joten he vain seisoskelevat vastakkain vaivautuneen näköisinä.

”Tulit etuajassa”, isä viimein virkkoo.

”Anteeksi, kävin yhden ystävän kanssa kahvilla ja päätin ajaa sieltä suoraan tänne. Ei kai haittaa?”

”Ei lainkaan”, isä sanoo, mutta alakuloinen ilme on palannut hänen silmiinsä.

Äiti astuu taakseni ja antaa suukon pääläelle. ”Minun on ollut ikävä sinua”, hän kuiskaa. Kun näin hänet ekan kerran, ajattelin että katselen tulevaa itseäni. Meillä on samanlainen vaalea iho, tuuheat hiukset ja isot tummat silmät. Hän antaa suukon Alexillekin. ”Miltä Vipersin ja Lightningin playoff-peli kuulostaisi?”

Silmäni suurenevat. ”Saitko sinä meille liput?” kysyn.

”Sainpa hyvinkin. RBA:n komissaari kutsui meidät henkilökohtaisesti.”

”Mikä RBA on?” JP kysyy.

”Remarkable Basketball Association”, minä selitän. ”Ihmeellisten koripalloliitto.”

”Ai niin kuin NBA”, hän sanoo.

”Tavallaan”, minä sanon. ”Mutta kaikki sukupuolet pelaavat yhdessä. Ja suurin osa pelaajista on jättiläisiä.”

”Pelintekijät tai mitkä lie ovat yleensä ilmentäjiä”, Alex lisää. Hänellä on niin traagisen surkeat tiedot koriksesta, etten käsitä miten me voidaan olla sukua toisillemme. ”Varmaan siksi, että pelintekijän rooli on hyvin strateginen. Strategia unohtuu, kun jättiläinen saa pallon ja yrittää tehdä maalin.”

”Tarkoitat kai korin?” minä kysyn ja pyöräytän silmiäni. Hän ei ole ensimmäinen, jonka olen kuullut vihjaavan, että jättiläiset ovat päässeet RBA:han vain pituutensa takia. Tai että he ovat kovakalloisia. ”Jättiläinen osaisi ainakin puhua oikeasta lajista.”

”Korit ja maalit, yksi ja sama asia”, Alex sanoo, vaikkei se todellakaan pidä paikkaansa. ”Joukkueissa ilmentäjät saavat käyttää mojoja ja jujuja kunhan noudattavat sääntöjä. Mutta katsojan kannalta jättiläiset ovat hausimpia. He tekevät ihan hulluja donkkeja ja kuljetusmooveja.”

”Kannattaa tosiaan mennä katsomaan paikan päälle”, äiti sanoo. ”Tämän illan peli ratkaisee, kumpi joukkue pääsee loppuotteluun Bayou Banditsia vastaan. Uskokaa pois, Vipers peittoaa Lightningin.”

Isä teeskentelee yskäisevänsä, mutta kuulen hänen sanovan ”Ainahan sitä voi toivoa”. Hän kertoi minulle, että Lightning ja Vipers ovat kuin Lakers ja Clippers. Lightning on voittanut kaksikymmentä mestaruutta ja on yksi RBA:n historian suosituim-

mista joukkueista. Entä Vipers? No... se on olemassa eikä paljon muuta.

Äiti katsoo isää syrjäsilmillä. En käsitä, miten he ovat voineet joskus olla naimisissa, kun eivät edes fanita samaa korisjoukkuetta.

”JP, mitäs jos keräisit kamppeesi”, äiti sanoo.

”Minä autan”, Alex tarjoutuu.

JP ryystää murolautasen tyhjäksi (ja kysyn vielä uudestaan, että mitä järkeä on kaataa maito ensin?) ja he rymistävät yläkertaan.

”Tules tänne, Nic Nac”, isä sanoo, ja minä astun hänen syleilynsä. En tiedä, kumpi meistä inhoaa hyvästejä enemmän. ”Nähdään pian, eikä niin?”

”Siitä tulikin mieleen”, äiti sanoo, ja isä kangistuu. ”Meidän pitää puhua vierailuaikojen muutoksista. Lapset aloittavat pian koulun.”

”Miksi niitä pitää muuttaa?” isä kysyy.

Äidin suu kiristyy viivaksi. Hän kääntyy minuun päin ja sanoo: ”Mussukka, viepäs Cocoa ulos. Se varmasti kaipaa raitista ilmaa.”

Toisin sanoen he rupeavat riitelemään. Taas. Minä huokaisen ja vihellän Cocoalle. ”Tule, tyttö!”

Koira seuraa minua eteiseen. Me ehditään hädin tuskin astua keittiöstä, kun isä ja äiti jo aloittavat.

”Calvin, johan tästä on puhuttu”, äiti sanoo. ”Meidän pitää siirtyä viikonloppuvierailuihin, jotta lapset saavat olla viikolla kotona. Nic menee nyt ensimmäistä kertaa kouluun, ja meidän pitää luoda hänelle rutiini.”

”Miksei rutiiniin voi kuulua, että hän käy täällä?” isä kysyy.

”Sinulla ei ole tässä asiassa päätösvaltaa. Olen sallinut heidän vierailua luonasi, koska –”

”Hetkinen. Ymmärrän, että olet minulle vihainen siitä, mitä tein –”

”Sinä sieppasit meidän tyttäremme ja hylkäsit poikamme –”